Temps Pasqual - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 01/05/2011 - 09:00

Ac 2,42-47
1 Pe 1,3-9
Jn 20, 19-31

Pasqua, pas de la por a la pau Els relats evangèlics de les aparicions són sempre presències inesperades i sorprenents, amb detalls càlids de tendresa. Avui, Jesús, el ressuscitat, "*quan els deixebles eren a casa, amb les portes tancades per por dels jueus, entrà, es posà al mig i els digué: -Pau a vosaltres*". La nova presència no era com la històrica de Galilea, però sí igualment real i transformadora de les seves vides.Ho és així la seva nova presència ressuscitada en la vida de l'Església i en les nostres vides? Vivim temps de desprestigi de la fe eclesial. A la cultura ambient hi ha un silenci de Déu que omplen milers d'idolatries. Per què seguim amb les portes tancades? El Concili Vaticà II va ser una irrupció de l'Esperit, com Jesús avui, inesperat i sorprenent. No podem viure presoners del passat, sinó que hem de ser finestres obertes del futur. La primera carta de Pere ens hi anima: *"Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara us haguessin d'entristir diverses proves".* Enterrem les pors i no perdem la pau **Pasqua, pas de la confusió a la confessió**Els deixebles estan ben confosos i plens de dubtes. Valia la pena tot plegat? Potser a la nostra Església hem passat massa segles plens de seguretats i ara ens toca caminar per la sorra bellugadissa dels dubtes o de les preguntes, com els deixebles. Els seus dubtes són el fonament de la nostra fe avui. També hem de confiar que els nostres dubtes, si són sincers, seran el fonament de la fe dels qui vindran. Una cita de Tolstoi ens hi pot ajudar: "Si et ve al cap la idea que és fals tot el que pensaves sobre Déu o bé que no hi ha Déu, no t'esveris per això. A molts els passa el mateix. Si un salvatge deixa de creure en el seu Déu de fusta, no és que no hi hagi Déu, sinó que Déu no és de fusta". La confessió de Tomàs -*"Senyor meu i Déu meu!"*- ens obre a la novena benaurança de Jesús: *"Feliços els qui creuran sense haver vist".* Però tocar amb les mans també hi ajuda. És el que fem en rebre la comunió. L'emoció de les mans que toquen el cos del ressuscitat. Mans de tota mena, tremoloses, com les mans dels amants...**Pasqua, pas de la joia al testimoni** *"Com el Pare m'ha enviat, jo també us envio a vosaltres".* No guardem per a nosaltres la joia de Pasqua. Compartim-la en missió. Hem d'anar de ressuscitats per la vida. Que quan la gent ens pregunti: - "de què vas, tio?", nosaltres, amb els nostres fets, li puguem dir: - "de ressuscitat!". Sembrant vida, joia i esperança d'un altre món que és possible. Així ens ha quedat constància en el llibre dels Fets del Apòstols on hi ressonen tantes utopies sembrades al llarg de la història humana: *"Ho tenien tot en comú...i ho distribuïen segons les necessitats de cadascú",* encara que avui això, en aquest 1er. de Maig , Festa Mundial del Treball, ens soni a marxisme passat de moda. Joan Pau II, que avui serà beatificat a Roma, en l'encíclica *Laborem exercens,* ara fa 30 anys, declarava innegociable la dignitat de cada persona humana en qualsevol escenari socio-econòmic i, per tant, la subordinació de l'economia al desenvolupament humà. Ens cal passar els creients, cadascú i l'Església global, de la fe personal al testimoni públic renovat i renovador. Tant de bo que avui les Esglésies cristianes, la nostra Església catòlica, fóssim notícia per ser subversives -com ho eren les primeres comunitats- i no per justificar o reforçar un sistema tan injust...

ETIQUETES
JOIA DUBTES OBERTURA POR